

#28 | Juni 2013

Hermelinska nätverket

Prinsqvam saliri mori | Hellre döden än fläckas

Bergsingenjör Hermelin

Fredrik I:son ger ett smakprov på en matig artikel om Elias

sid 4-5

Vad gör en riskkapitalist?

Oscar Severin berättar om vad han gör på jobbet

sid 6

En blivande samhällsplanerare

Johanna Wadstein berättar om sin studietid i Lund

sid 8-9

Bland grenar, kvistar och blad

Händelser i den Hermelinska släkten

Födda

Ingen information om nyfödda släktingar har nått redaktören inför detta nummer av Nätverket.

Avlidna

Bengt (se släkträd till höger) gick bort den 29 december 2012.

Giftermål

Den 3 augusti 2012 gifte sig Gabriel (se släkträd till höger) med Elena, född Serdiuk.

Födelsedagar andra halvåret 2013

2 juli: Ulla Hasselqvist, Söderköping, 70 år (Thorsvi, Robert, Nils)

10 juli: Ellie Fogelberg, USA, 50 år (Thorsvi, Adolf, Carl)

29 juli: Patrik Skragge, Stockholm, 50 år (Skraggegrenen)

11 augusti: Ulf, Vadstena, 70 år (Thorsvi, Robert, Lars)

13 augusti: Rose-Marie, Östersund, 60 år (Österbyggenen)

15 augusti: Honorine Uggla, Stockholm, 60 år (Gripenbergsgrenen)

18 september: Elise Arve, Stockholm, 90 år (Thorsvi, Carl)

19 september: Heléne, Stockholm, 50 år (Thorsvi, Adolf, Stellan)

20 september: John Morehead, Irland, 50 år (Österbyggenen)

11 oktober: Kari Korkala, Stockholm, 60 år (Thorsvi, Adolf, Carl)

29 oktober: Gabrielle, Stockholm, 70 år (Österbyggenen)

13 november: Olof, Danderyd, 80 år (Österbyggenen)

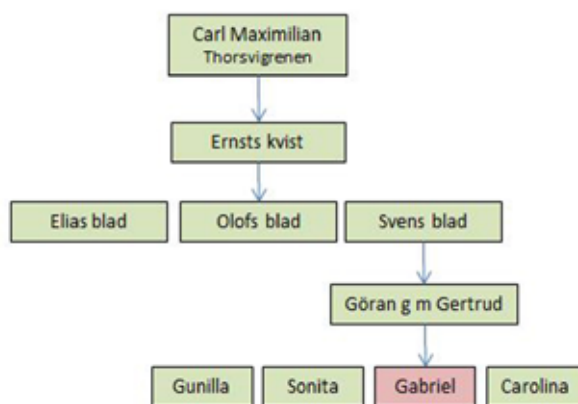
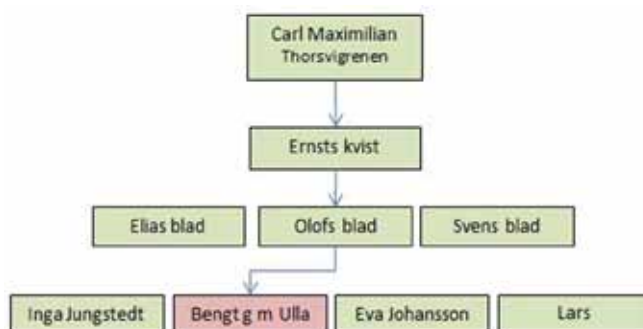
16 november: Eileen Macias, USA, 50 år (Österbyggenen)

20 november: Betty, USA, 80 år (Åsby, David, Åke)

14 december: Rafael Bengtsson, Gävle, 60 år (Thorsvi, Robert, Elisabeth)

16 december: Jeanette Mattson, Björkvik, 50 år (Thorsvi, Ernst, Olof)

19 december: Kicki, Nävekvarn, 60 år (Thorsvi, Torsten)

Det kom ett mejl

Styrelsen får ganska ofta mejl som berör släktingar och gårdar som tillhör(t) släkten. Vår hemsida används glädjande nog inte bara av släktingar utan även av andra som har intresse av oss. Mejl till höger visar hur uppskattad Ingeborg (bilden nedan) var av sina elever.

Hej Fredrik!

Jag har hittat Ditt namn och Din mejladress på den hermelinska släktföreningens webbsida. Jag tillhör inte alls släkten Hermelin, men jag är en lycklig gammal elev till lektor Ingeborg Hermelin, som var verksam vid Falu läroverk under bl a 1950- och 1960-talen.

Jag skulle gärna vilja veta var Ingeborg är gravlagd. Jag har för mig att det är någonstans i Östergötland. Stämmer det?

Jag kommer att göra en bilresa under slutet av innevarande vecka och kommer då möjligen att passera i närheten. Om det inte är någon alltför stor omväg skulle det vara roligt att sätta en blomma på hennes grav.

*Med vänlig hälsning
Karin Rosberg*

Hermeliner lever på gräs

Ordförande Johan har ordet

Rubriken låter kanske konstig i biologens öra. Den som vet att hermeliner är rovdjur och lever på råttor och ormar anar nog att nu har Johan blivit knäpp. Men det är inte fråga om nya rön, det handlar helt enkelt om Adolf och Olof. De lever på gräs, fast olika gräs.

Men det kanske är lika bra att ta det från början.

Olof på Fallsberg odlar gräs så det står som ett rökmoln över Östgötaslätten när han far fram med traktorer och redskap. Här finner man Rödsvingel och Ängsgröe i perfekt blandning. Från vår till höst står långtradarna i kö och lastar bilarna fulla med tunga gräsrullar. Trädgårdar och golfbanor i hela Sverige kan njuta av Skänningegräset.

Adolf odlar däremot inte gräs. Hur skulle det gå till i hans lilla lägenhet på Östermalm? Dessutom odlas hans gräs inte. Det tillverkas i fabriker och består av plast. De olika sorterna heter Smash, Trendy, Viagrass och andra fantasieggande saker. Tack vare Adolf pryds nu fotbollsplaner, tennisplaner och trädgårdar av det Holandsimporterade gräset.

Vilket gräs ska man ha då?

I bästa Sverker Olofsson-anda har jag nu testat de två varianterna av gräsmatta och först ut var den naturliga. I

ärlighetens namn ska erkännas att den inte kom från Hermelins i Skänninge utan ur en fröpåse från Weibulls. Erkännas ska också att mitt intresse av och kunnande om trädgårdar aldrig har varit stort och om möjligt minskat

I detta såg Adolf en klar potential och några månader senare var allt ogräs på tomten ersatt med äkta konstgräs.

Att ha konstgräs på tomten

Det roligaste med konstgräset är människors reaktioner:

– Va, får man göra så här? (kommunal tjänsteman)

– Ja, jag tyckte väl att den var väldigt grön (grannen)

– Så här mycket har vi aldrig varit i trädgården (barnen)

Förr brukade vi skaka mattor, dukar och lakan från vår balkong. Det har vi slutat med. Dammiga och skräpiga gräsmattor är inget roligt. Ruttna plommonskrutt är heller ingen höjdare. Men alla vissna blad blåser bort på vårkanten. Förr fick man räfsa bort dem. Å andra sidan kan det vara trevligt att borsta gräsmattan med piassavakvast för att få den riktigt ren och fin. Fast det känns lite konstigt för en bondson att borsta gräsmattan så det gör jag bara i skymningen.

Gräset är för långt för att träna puttar på, men för chippas passar det perfekt. Måste bara sluta slå mot betongsockeln, det blir så konstiga märken.

Men pricken över i:et är att konstgräset uppmärksammas på högsta nivå,

närmare bestämt 2 000 mil upp i luften. Kolla Google Earth, Nytorpsvägen i Sollentuna, så ser ni att vår gräsmatta är mycket grönare än grannens.

Jag får avslutningsvis intrycket av att de hermeliner som lever på gräs lever ett bra liv.

Tre glada barnbarn på den äkta konstgräsmattan: Ninja, Tea och Tim.

Här kan den gröna gräsmattan beskådas på Google Earth.

ytterligare för varje år som gått. Förutsättningarna för en grön och frodig gräsmatta i vår norrsluttning och under min skötsel var alltså allt annat än goda. I all korthet så såg naturen sin chans och ersatte gräset med maskros, grodblad, tistlar och kirskaål.

Bergsingenjör Hermelin

Fredrik I:son om släktföreningens samarbete med Eskilstuna stadsarkiv

I samband med släktmötet på Sundbyholms slott i juni 2011 var några av oss på studiebesök på Eskilstuna stadsarkiv. Arkivarie Tomas Carlberg var vår ciceron för dagen och berättade om arkivet, i synnerhet om de många hyllmeter släktföreningen disponerar. Samarbetet med Eskilstuna stadsarkiv och hanteringen av vårt släktarkiv har varit mycket bra genom åren och de ansvariga arkivarierna har alltid fått oss att känna oss välkomna. Tidigare har Eva Königsson och Nils Mossberg varit våra kontaktpersoner och nu är det alltså Tomas Carlberg.

I höstas kontaktade Tomas under-tecknad och berättade om en artikel som han hade skrivit om Elias Hermelin, bergsingenjören från Bergslagen. Artikeln har publicerats i en årsbok som heter Bergslagshistoria. Årsboken ges ut av Föreningen Bergslagsarkiv (info@bergslagsarkiv.se) och syftar till att spegla Bergslagens historia ur olika aspekter. Meningen är att väcka intresse för regionens förflutna och särart samt peka på möjligheterna att utnyttja de rika tillgångar som finns i arkiv, bibliotek och museer.

Artikeln är välskriven och innehåller mycket intressant information om Elias verkan för Bergslagsbygden. Den är dock för lång för att kunna återges i Nätverket och går inte att korta ner till en ”lagom” storlek för tidningen. Därför har vi valt att lägga ut hela artikeln med källhänvisningar på släktföreningens hemsida, www.hermelin.net.

I det följande kan ni läsa inledningen på artikeln. Jag hoppas därmed kunna ge en försmak och skapa intresse för Tomas Carlbergs utmärkta text om Elias Hermelin.

Fredrik I:son

Nedtecknat av Elias Hermelin

Bland manus och anteckningar i personarkivet efter bergsingenjör Elias Hermelin har Tomas Carlberg hittat mycket stoff kring kopplingen mellan tradition och utveckling. I artikeln visar han, med Hermelins egna kärnfulla ord som talande exempel, hur yrkesstoltbet och hembygds känsla i vissa fall kunde växelverka, leda till ökad kännedom om historien, och ibland kanske till och med ge draghjälpt åt marknadsföringen av Eskilstuna som industristad.

I Rekarnebygdens industrihistoria ingår Bergslagen som ständig resurs. Eskilstunaföretagens stadiga tillväxt på järn- och metallmarknaden hade inte varit möjlig utan järnvägsnät och råvaror. Men för att få något att växa behövs det ju också skickliga yrkesmän, på kontoren såväl som verkstadsgolven.

Bergsingenjör Elias Hermelin (1895-1984), friherre i Österbyggen av en med Bergslagen bekant släkt, började sin tjänst vid Gevärsfaktoriet, en av de ledande industrierna i Eskilstuna, mitt i ett expansivt skede. Intresserad av historiska ting, ägnade sig den sakkunnige teknikern även åt frågor som rörde Eskilstunaindustriernas uppkomst och utveckling. Vem var han och vad finns efterlämnat i arkivväg? En kort presentation kan vara på sin plats.

Ett av flera Hermelin-arkiv

1911 bildades Hermelinska släktföreningen och i slakten finns många profiler och framstående ledargestalter. Till dem som har stark anknytning till Bergslagen i äldre tid hör bergsrådet Samuel Gustaf, på 1700-talets slut den dristige man som grundligt lät kartlägga nästan hela Sverige och Finland. Med riklig insats av egna medel och åtskilliga arbetstimmar, utgav han ett praktfullt standardverk med kartor över landet, liksom en betydande samling petrografiska kartor.

Även Elias Hermelin tycks ha varit en noggrann herre, som med engagemang ägnade sig åt metallhanteringsens dåtid såväl som nutid.

Hos Eskilstuna stadsarkiv bevaras Hermelinska släktföreningens huvudarkiv samt tre av dess personarkiv. Förrre stadsarkivarien fil. dr h.c. Bror-Erik Ohlsson ordnade och förtecknade merparten av Hermelin-arkiven, vilka började komma forskningen till del redan på 1960-talet. Om man ser till förteckningen så spänner Elias verksamhet, eller det som satt spår i arkivet, över större delen av den framväxande svenska ekonomiska guldåldern, 1930-till 60-talen.

Artikelförfattaren Tomas Carlberg längst till vänster på bilden

Redan vid en första överblick ger förteckningen intryck av en man med brett intresse för bergshantering och mineralteknik! Bland mycket annat innehåller arkivet manus till föredrag, en examensuppsats och artiklar, som ofta visar sig fyllda med fakta. Möjligen var i stort sett alla de uppgifter han samlade om Eskilstunas industriarv till någon användning i arbetet, även om det ibland kan ha varit mera indirekt och inte kopplat till den dagliga verksamheten. Vid Gevärsfaktoret, den statliga försvarsfabrik med vapenproduktion som fanns i Eskilstuna sedan 1812, hade han befattning som avdelningsingenjör på materialsidan.

Några mer utförliga uppgifter kring befattningen eller biografiska uppgifter i övrigt

kommer inte att tas upp här. De glimtar som ges av Hermelins yrkesliv och syn på historia blir bara just glimtar, som den intresserade själv får forska vidare om på egen hand. Vad gäller verksamheten i Eskilstuna kan man ändå säga att den inte var begränsad enbart till

Gevärsfaktoret.

Elias Hermelin var under en tid en-

aktiv fram till 72 års ålder, värnade Elias om industrins kulturhistoriska värde.

Att Eskilstuna var en industristad var något som han menade att stadens invånare kunde vara berättigat stolta över.

”När man skall tala om eskilstunaindustrin av idag, kan man inte undgå att skissera upp bakgrunden” inledde han ett föredrag hos föreningen Eskilstuna-pojkarna 1942. Med hjälp av den historiska bakgrunden fick industriverksamheten en skarpare relief.

Helt i linje med sin mer namnkunnige släkting Olof, landskapsmålaren och folklivsforskaren i Råby-Rekarne som innehade Österby gård i många år, tycks det alltså ofta ha varit just lokalhistoria kring Eskilstuna som fångade intresset. Yrkeskunskap och personligt intresse gick då hand i hand, visar bredden och djupet i de följande exemplen.

Elias Hermelin i tidstypisk klädsel från 1940-talet, längst till höger. Fotograf okänd.

Rademachersmedja, plats för det historiska Eskilstunasmidet, av konstnären Olof Hermelin. Foto: Josefine Bolander.

gagerad i det politiska livet, där han innehade uppdraget som ordförande i Eskilstuna stads museistyreelse under åren 1960-1967. Innan dess hade han ett flertal år varit aktiv i fornminneskommittén och naturvårdskommittén. I den politiska rollen som kulturbärare,

Tomas Carlberg

Not från redaktören: Fortsättningen av artikeln finns att läsa på släktföreningens hemsida, www.hermelin.net.

Livet som riskkapitalist

Oscar Severin berättar om sitt arbete

Efter att ha avslutat mina studier vid Handelshögskolan sökte jag mig likt många andra studiekamrater till London. I samband med ett internship på en investmentbank året innan hade jag blivit kontaktad av en headhunter som introducerade mig till ett amerikanskt riskkapitalbolag med säte i Boston. De kom senare att erbjuda mig en tjänst vilket blev början på min karriär inom riskkapitalbranschen.

Efter tre år på det amerikanska bolaget bestämde jag mig för att söka nya utmaningar hos en brittisk fond med bas i London. De hade redan affärer i Norden så när min dåvarande flickvän (numera fru) ville flytta till Sverige föll sig allt ganska naturligt. Vi öppnade ett kontor i Stockholm och det är därifrån jag mestadels jobbar i dag, vilket passar utmärkt då jag under tiden inte bara har hunnit gifta mig utan även skaffat barn. Däremot är jag oftast på resande fot en eller två dagar i veckan, eftersom huvudkontoret och ett av mina portföljbolag ligger i England samtidigt som jag även tittar på möjliga investeringar i övriga Norden.

Uppdraget: skapa avkastning

Kort sammanfattat är mitt och mina kollegors uppdrag att investera i privatägda bolag som över en tidsperiod på tre till sex år kan skapa en så stor avkastning som möjligt för investerarna i vår fond. Rent praktiskt betyder det att jag jobbar med att analysera potentiella nya investeringar och hjälper till med att utveckla bolag som vi redan har investerat i.

Vår nuvarande fond är på närmare en miljard euro vilket innebär att vi befinner oss inom det som kallas mid-market. Fondens storlek avgör hur stora resurser man har att röra sig med. Exempelvis har större fonder mer personal, vilket gör att de som jobbar där får ett snävare ansvarsområde, medan arbetsuppgifterna på en mid-marketfond med 15-20 anställda är mer omväxlande. Storleken på fonden påverkar så klart även hur mycket man kan inves-

tera, vilket i vårt fall innebär upp till 150 miljoner euro per bolag exklusive eventuell belåning. Det kan låta som mycket pengar, men ofta har företagen bara några hundra anställda vilket gör att de är relativt dynamiska och har korta beslutsprocesser.

När det gäller nya investeringar så är utmaningen dels att försöka identifiera intressanta bolag och dels att diskutera olika möjligheter med transaktionsrådgivare som i nio fall av tio får mandat att hålla i en säljprocess. I en organiserad process kontaktas ett antal riskkapitalbolag och/eller strategiska intressenter som bjuds in att lägga bud.

Förutsatt att man gillar företaget är utmaningen i en sådan situation att med begränsad information försöka skapa sig en bild av hur företaget kommer att utvecklas framöver. Mycket av min tid går därför åt till att tillsammans med 10-20 rådgivare (konsulter, advokater, marknadsexperter, bankirer etc) analysera företaget, marknaden och potentiella uppsidor och risker. Samtidigt ska köparna också försöka nå en överenskommelse med säljarna om själva köpeavtalet. En organiserad process kan ta allt från två till sex månader men är uppdelad i flera delmoment samt ett antal interna möten för att uppdatera om projektets status.

Det tar tid att genomföra ett förvärv

Eftersom ett investeringsteam bara består av tre till fyra personer krävs det oftast ett antal 100-timmarsveckor innan man är redo att genomföra förvärvet. Dock finns det tyvärr alltid en överhängande risk att processen läggs ner eller faller isär när all analys väl är färdig. Till exempel kan säljaren välja att genomföra transaktionen med någon annan part, man kan stöta på något i analysen som gör bolaget mindre attraktivt än man först trodde, eller så kommer man inte överens med säljarna om någon del i avtalet.

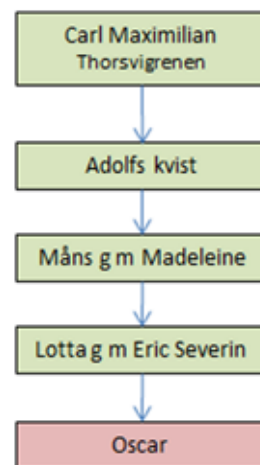
När en investering väl har gått igenom försvinner den akuta tidspressen. Många inblandade brukar försöka ta

en semestervecka direkt efter closing innan arbetet med en ny ägare börjar.

Oftast fortsätter den befintliga ledningen i sina tidigare positioner samtidigt som representanter från riskkapitalbolaget tar plats i bolagets styrelse. För min del kan de första tre till sex månaderna efter closing exempelvis innebära att ansvara för att lägga upp ett incitamentsprogram för nyckelpersoner i ledningen, strukturera styrelserapporteringen eller analysera olika strategiska initiativ som identifierats under transaktionsprocessen.

Även om arbetet med ett portföljbolag brukar bli mindre intensivt efter de första sex månaderna uppstår det alltid situationer där jag blir mer eller mindre involverad eftersom bolagsledningen ofta har fullt upp med den operativa verksamheten. Det kan till exempel ske i samband med att bolaget tar upp nya eller omförhandlar existerande lån, vid tilläggsförvärv eller när en eventuell försäljning ska förberedas.

Framöver planerar jag att fortsätta på investeringsidan så länge branschen är rolig och utmanande. I nuläget trivs jag bra med tillvaron och ser fram emot intressanta investeringsmöjligheter framöver!

Den stora fixardagen

Cornelia berättar om när släkten gjorde i ordning Blixta för vintern

I november förra året satt jag och drack pulverkaffe med min superfarmor Bittan vid hennes köksbord på Blixta och tittade ut över gården. Vi kom in på allt som behövde göras inför vintern och började skriva en lista.

Bittan har alltid haft hundra saker i görningen och är inte den som följer tv-program eller skickar in lösta tidningskorsord. Men det fanns inte på kartan att hon skulle göra allt på den långa listan själv. En 94-åring bör inte skruva tillbaka knoppen på flaggstången eller gå med motorsåg och ta bort sly. Det verkar inte rätt. Eller konstigt nog är det inte helt främmande – hon har ju klarat av det mesta tidigare. Men ändå. Så jag mejlade ut listan till släkten, vilket ledde till en ”weekend” på Blixta för att förbereda inför vintern.

Hugga brasstickor, räfsa löv, rensa sly, hugga ved, räta upp soluret och hänga upp ljusslingor i enarna var några exempel på sysslor från listan. Det hölls med glögg och pepparkakor så arbetsmoralen var hög. Den mest udda uppgiften var att flytta skjulet. När jag tänker efter har skjulet stått på alla Östergårdens olika tomter, trots att det inte är särskilt flyttbart. Men allt går om man vill! Bara man har åtta personer och en skottkärra.

Vi var inte färdiga förrän det var mörkt, och då körde vi upp en bil som lyste upp arbetsplatsen. Vi tog vår uppgift på allvar! När de sista tegelstenarna äntligen fraktats från ena änden av gården till den andra (ett av de mer irrationella göromålen på listan) var det både mörkt och iskallt. Som tur var hade halva truppen redan börjat förbereda middagen.

Bittan tackade oss nämligen genom att använda uppmuntran från Lena Robertsdotter:s fond till en praktfull middag i matsalen på kvällen. Som alltid höll hon också med vin som aldrig tycktes ta slut, men det var inte det som gjorde att jag lämnade bordet innan klockan tio, helt slut.

Cornelia i aktion. Foto: Katarina Linnarsson.

Skjulet på väg till sin nya plats. Foto: Katarina Linnarsson.

En glad Brita med sonen Johan. Foto: Katarina Linnarsson.

Att förändra städer och regioner

Johanna Wadstein berättar om sina studier i samhällsplanering i Lund

Jag är nu inne på min sista termin på kandidatprogrammet i samhällsplanering. Programmet ligger inom Institutionen för kulturgeografi och ekonomisk geografi på Lunds universitet.

Det första fröet till mitt intresse för samhällsplanering såddes redan i gymnasiet då vi fick i uppgift att utforma ett planförslag för en ny stadsdel i Linköping (Södra Ekkällan) av vår inspirerande geografilärare. Det var här jag insåg att det faktiskt finns en tanke (som inte nödvändigtvis måste vara god) bakom

det som byggs i våra städer och regioner. Jag hade många tankar, så när jag några år senare skulle söka universitetsstudier och fick syn på samhällsplanerarprogrammet kände jag direkt att det var något för mig. Lund kändes dessutom som en

lagom stor stad att flytta till för mig som är uppväxt på den östgötska landsbygden. Närheten till de två för mig utforskade städerna Malmö och Köpenhamn lockade också.

Bostad och stulen cykel

När jag hade kommit in på utbildningen blev den första utmaningen att få tag på bostad i en stad med stor bostadsbrist. Jag lyckades i alla fall få hyra ett rum i en lägenhet i stadsdelen Linero i sydöstra Lund. Att bo inneboende kanske inte är den optimala boendeformen, men jag var glad att jag slapp bo på vandrarhem under terminsstarten vilket faktiskt inte är särskilt ovanligt i studentstäder.

Väl i Lund möttes jag av en mysig och livlig studenstad där utklädnader och

andra spexigheter hör till vardagen. Jag blev snabbt van vid detta och efter tre år är det inte mycket som får mig att vända på huvudet. Det första jag gjorde när jag flyttat till Lund var att skaffa mig en cykel eftersom det är möjligt att cykla till stadskärnan på högst 15 minuter var du än är i Lund. Tyvärr blev cykeln snabbt stulen, vilket också är en del av vardagen i Lund.

Svårare att stjäla är den kunskap jag förvärvat under mina studieår. Numera har jag en bred kunskap om planering

Johanna utanför universitetsbiblioteket i Lund.

och dess sociala, ekonomiska och miljömässiga konsekvenser. Detta genom kurser i bland annat kulturgeografi, sociologi, juridik och statistik. Som praktiskt komplement har jag läst GIS (Geografiska Informationssystem) som kort uttryckt är ett datorprogram för att hantera, analysera och redovisa geografisk information i kartform. Kartan har för mig gått från att vara en platt vägvisare till ett verktyg med oändliga möjligheter. Praktiken har vi mött genom att granska kommunala översiktsplaner och regionala program, men också genom studiebesök och guidade turer i Lund, Malmö och Köpenhamn. I dag pågår flera intressanta stadsutvecklingsprojekt i Öresundsregionen som jag har haft förmånen att följa under mina studieår.

Samhällsplanering, vad är det?

När jag berättar för någon att jag studerar samhällsplanering blir responsen oftast ”vad är det?”. Detta har jag full förståelse för eftersom det även tog ett tag för mig att förstå vad utbildningen innebär. Det är inte heller det lättaste att förklara. Samhällsplanering är ett brett ämne och det finns en mängd aspekter att ta hänsyn till vid byggandet av till exempel hus, vägar och parker. Dessutom kan man fråga sig vem som har rätt att planera det samhälle som vi

alla verkar och lever i.

Sveriges samhällsplanering sker i dag i samspel mellan politiker, tjänstemän på kommuner och regioner, länsstyrelser, privata aktörer och i allt fler fall även medborgare. De flesta som gått ut samhällsplanerarprogrammet jobbar på

kommuners stadsbyggnadskontor, på länsstyrelser eller regioner.

Föreningslivet

Under min utbildning har jag engagerat mig i programföreningen SPiL (Samhällsplanerare i Lund). Det blev ett bra komplement till studierna och gjorde att jag byggde upp ett än större intresse för samhällsplanering. Efter en tid blev jag styrelsemedlem och ordförande i utbildningsutskottet, alltså det utskott som ordnar studierelaterade aktiviteter. Förutom ett stort antal inspirationsföreläsningar ordnade vi även studieresor till Amsterdam, Freiburg och London.

Volontärbetet var ibland tufft och tog mycket tid, men framför allt var det roligt och lärorikt. Jag var huvudansva-

rig för resan till Freiburg, en stad i Sydvästra Tyskland som är känd för sina hållbara stadsutvecklingsprojekt. Drygt 50 studenter deltog och det var en utmaning att organisera resa, boende och aktiviteter för så många. Som tur var klaffade det mesta (till och med vädret) och resan blev mycket lyckad.

Eftersom samhällsplanerarprogrammet är ett nytt program finns det ingen lång tradition av föreningsliv som det gör för andra mer traditionella utbildningar i Lund. SPiL hade bara funnits i några månader när jag blev medlem så på sätt och vis var jag med och startade upp föreningen. Den har redan bidragit till bra sammanhållning mellan klasserna på programmet och det ska bli intressant och följa dess utveckling. Förhoppningsvis kommer föreningen att leva i många år framöver!

I dag bor jag i en femrumskorridor på Lunds största studentboende, Delphi, i norra Lund. Jag trivs väldigt bra och de allra flesta dagarna kommer jag bra överens med mina korridorgrannar.

Området är väldigt grönt och det finns gott om promenadmöjligheter i krokarna. Något jag däremot inte kommer sakna är den skånska blåsten som ofta gör promenader och cykelturer mindre trevliga.

Praktik på Regionförbundet Östsam

Under mitt sista år hade jag möjlighet att välja inriktning genom valbara kurser. Det fanns också möjlighet till praktik under halva vårterminen vilket jag bestämde mig för att göra. Jag hade min

Tyska staden Freiburg, känd för hållbara stadsutvecklingsprojekt.

Johanna på blåsig promenad.

praktikplats på Regionförbundet Östsam som har sitt kontor i Linköping. Regionförbundet ansvarar för regional utveckling och planering i Östergötland. Jag var på verksamhetsområdet samhällsbyggnad och arbetade med

att ta fram ett underlag för en framtida så kallad ”regional strukturbild”, bland annat genom att intervjua representanter från flera av Östergötlands kommuner.

Praktikperioden pågick i tio veckor och var en spännande erfarenhet. Det svåraste var att gå från studerande med flexibel studietid (som ofta sker även på helgerna) till ett heltidsjobb med mer fasta rutiner. De tog många veckor innan jag kom in i det och var tillräckligt pigg för att hitta på saker på vardagkvällarna.

Nu: uppsats!

I skrivande stund arbetar jag med min kandidatuppsats. Inspirerad av praktiken valde jag att skriva om processen för regionalt utvecklingsarbete och planering. De kommande veckorna kommer bestå av långa dagar på biblioteket, men också ett försök att ta till vara på den sista tiden med klasskamrater och vänner i Lund.

I stort är jag nöjd med min utbildning. Det finns vissa organisatoriska brister och stundtals har jag tvivlat, men mitt stora

intresse för geografi och samhällsplanering har bestått. Jag vill helt enkelt vara med och förändra våra städer och regioner så att de fungerar så bra som möjligt för dess invånare. Vilken väg jag kommer att ta efter min examen, det återstår att se.

Notiser

Händelser och annat relaterat till den Hermelinska släkten

Snart är det dags!

Som alla vet så har vi ett släktmöte vart femte år. Det har redan gått två år sedan vi träffades på Sundbyholms slott och hade tre trevliga dagar tillsammans. Nästa släktmöte dröjer ända till 2016. Många av mina vänner förundras över vår stora släkt och vilken god kontakt vi har med varandra. Släktmötena är ett sätt att behålla den unika kontakt vi har.

Det är väldigt spännande att komma till ett släktmöte. Några släktingar saknas för alltid, på några har åren satt sina spår; rynkor har tillkommit, lite gäddhäng och dubbelhakor likaså, gläsare hår som ger en annan aura och spänstiga steg har artrosiserats till stela knän. De som förr var skrikiga barn har förvandlats till ståtliga ungdomar och de som förr var ståtliga ungdomar sitter med barnburksmatnedspillda kläder och försöker truga in lite mat i de alldeles nytillkomna släktingarna. Ja, så går livet vidare. Det är bara släktföreningen som består.

För att lite närmare kunna följa livets utveckling har vi sedan länge traditionen att samlas på ett så kallat mellanmöte, alltså ett möte mellan släktmötena. Det hålls normalt i Stockholm och pågår i dagarna två. Senast hade vi en bejublade tillställning på Skansen.

Nu bjuder styrelsen in alla släktingar till nästa mellanmöte lördagen den 10 maj 2014. Boka datumet redan nu i kalendern. Mötet blir någonstans i Stockholmstrakten, platsen är inte bestämd ännu.

Olof Hermelins grav i Nacka

Häromdagen fick jag ett erbjudande om gravskötsel av konstnären Olof Hermelins grav i Nacka (grav 1A, 8A). Troligen fick jag erbjudandet på grund av att Andrea som tidigare svarat för gravskötseln avled förra året. Då söker Kyrkogårdsförvaltningen i sina register efter annan anhörig och av någon anledning dök jag upp i deras sikte.

Vid samtal med kyrkogårdsförvaltningen i Nacka 2012-02-22 framkom

att Olofs grav i Nacka har ett så kallat "avtal om allframtidsskötsel". Det innebär att all framtida skötsel av gravens är betald, troligen i samband med Olofs begravning 1913.

Det är ett avtal som inga kyrkogårdsförvaltningar uppskattar eftersom de få kronor som betalades på den tiden när dessa avtal skrevs inte räcker så många år – och all framtid är ju ett ganska långt åtagande.

Johan

OLOF HERMELIN.

Facebook, är det något för dig?

Det finns många som inte uppskattar Facebook, men det finns också många som tycker det är ett bra sätt att hålla kontakt med vänner och släktingar. Jag tänker inte propagera för varken det ena eller andra, bara visa och berätta lite om just vår Facebook-grupp.

Utdragen från släktingars inlägg till höger är exempel på vad vi skriver om i gruppen. Det kan vara information om Olof Hermelin-tavlor eller Samuel Gustaf-kartor, filmer om Honorine eller Kilimanjaro, matupplevelser från Bangkok eller Barcelona, släktingar som börjat på nya jobb eller sådana som vill ha uppstoppade hermelineer. Det finns inga begränsningar för vad man kan skriva om. Och jag tycker att det är väldigt trevligt att följa släktingarnas vägar.

Alla släktingar kan bli medlemmar i gruppen. Mejla bara till mig (johan@hermelin.com) så ser jag till att ni kommer med. Ännu enklare är det om ni själva bjuder in en släkting till gruppen – men då krävs det förstås att ni själva är medlemmar. Det är bara att klicka på ”Bjud in via e-post” uppe till höger.

Mer läsning på hemsidan

Nätverkets utsända korrespondent i Skåne – Elisabeth Hermelin-Ullner – har gjort en avskrift av sin farfar Wilhelm Hermelins minnen från St Klara skola. Elisabeth har inte bara skrivit av de handskrivna dokumenten utan också gjort kommentarer till texten.

Tack vare Elisabeth har vi fått ännu ett väldokumenterat minne om våra anfäder som vi kan lägga till vår hemsida

och göra tillgängligt inte bara för släktingar utan alla som är intresserade av vad vi skriver. Bara i maj månad hade vi 757 unika besökare på hemsidan.

Eftersom Wilhelms berättelse är åtta sidor lång, lämpar den sig inte för publicering i Nätverket i sin helhet. Till nästa nummer ska vi försöka få fram en sammanfattning. Men hela verket finns redan nu på hemsidan! Ta gärna del av berättelsen och skänk många tacksamma tankar till Elisabeth som gjort en så stor insats för släkten.

Bilden till vänster visar St Klara Skola.

På bilden till höger ser ni Elisabeths farfar Wilhelm Hermelin.

Det räcker för mig

Aino Jonah, Thorsvigrenen, Nils kvist, intervjuas av sin bror Johan

Aino bor i New York men vistas även långa tider på gården Blixta några kilometer sydväst om Söderköping, där hon föddes för 72 år sedan och som hon äger sedan tio år tillbaka. Blixta har funnits i släkten sedan 1927 då farfar Robert och farmor Gunnä köpte gården. Tillsammans med James har Aino barnen Nils och Brita som bägge är gifta och bor i USA.

Aino känner sig lite lurad då jag utan förvarning börjar intervjua henne en vacker vårdag på Blixta. Vi har just vandrat genom skogarna och sitter ner i vardagsrummet. De andra familjemedlemmarna lyssnar spánt och stundtals under mycket skratt.

Vilken släkting skulle du vilja ta med dig till en öde ö?

Eric Hermelin, han var en intressant person. Han var ju införstådd i persisk filosofi. Så här på äldre dagar tror jag att han hade mycket att berätta och lära ut.

Om du skulle göra en film om ditt liv, vem skulle spela dig?

Jag tycker ju om Max von Sydow, men det kanske inte passar så bra. Jo, Susan Sarandon, som spelade Louise i filmen Thelma och Louise. Louise ger uttryck för den önskan man kan ha som kvinna att få ta saker i egna händer när man utsätts för förtryck eller male chauvinism. Men kanske inte nödvändigtvis med skarpa vapen.

Vad är det första du kollar när du tar in på ett hotell?

Min gode vän kollar var brandutgången är. Det räcker för mig.

Du får 100 miljoner i handen och måste placera dem direkt, vad gör du?

100 miljoner? Det är inte så mycket! Dollar eller kronor? De går till den oberoende nyhetsstationen Democracy

Now som sänder via radio, tv och nätet (www.democracynow.org). Programmen görs utan reklam och går på djupet av politiska händelser. Ekonomiskt stötts de av engagerade individer, intresseorganisationer eller storföretag, och tar upp ämnen som de stora stationerna tycker är för kontroversiella eller inte vågar ta upp av politiska skäl.

Vilken var din största flopp?

Du menar ett misstag jag har gjort? Jaha. Jag kan ju inte säga som Bush att jag inte kan komma på något. Kanske det var ett misstag att låta dig intervjua mig. Kan jag få tänka ett tag till?

Vilken har varit din djupaste kris?

Det är sådant som jag inte gärna vill prata om. Jag har varit så lyckligt lotad. Jättedjupa kriser kan jag inte säga att jag varit i. Att förlora min far var nog det svåraste hittills.

Vad ville du bli när du var liten?

Jag vet att jag älskade att köra traktor. Så racerförare skulle jag tro. Min första bil var en VW -51 med delad bakruta, och som liten kunde jag allt om bilar.

Vad gör dig ursinnig?

Jag blir aldrig ursinnig, men jag blir irriterad ibland. Särskilt på herrar som inte kan sitta på toan. Förstår du vad jag menar? Dålig siktformåga alltså.

Vilken är din största extravagans?

Lindt Almond Chocolate.

I vilka situationer ljugar du?

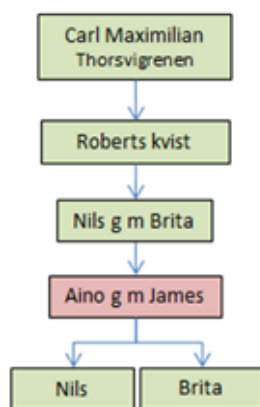
Jag kanske är naiv men jag tror inte jag behöver ljuga. Jag kanske inte säger alltihop när det blir lite obehagligt. Man behöver inte gå in i detalj. Då skummar jag över lite grann och det är ju inte direkt att ljuga, man bara avleder lite.

Vad hos dig själv tycker du minst om?

Om någon kommer med ett förslag så har jag ofta ett motförslag. Ofta är den andres förslag bättre men jag ska alltid försöka vända till det på något sätt. Det vore bättre om jag bara var tyst.

Vad är du stoltast över hos dig själv?

Jag är ganska stolt över mitt ursprung och de gener jag råkat få. Även ganska nöjd med hur jag är skapt, alltså kropp och utseende. Förskräckligt att säga så,

Du ska skriva en kontaktannons. Hur beskriver du dig själv med fem ord?

– Vad då för sorts kontaktannons?

– Du söker en man.

– Jaha, då får det vara med annonsen. Det är bra som det är. Det räcker för mig.

Om du skulle tvingas välja ett nytt yrke, vilket skulle det vara?

Jag hade nog önskat att vara läkare. Det skulle ge mig tillfredsställelse livet ut.

men det har faktiskt sina fördelar när man lever i ett land där man ser mycket till det yttre.

Vilken talang skulle du vilja ha som du saknar?

Jag skulle vilja kunna analysera saker lite bättre. Fördjupa mitt tänkande. Det är något som tar emot där uppe. På äldre dagar har jag blivit mer medveten om mina begränsningar och försöker träna på min analysförmåga.

När var du riktigt lycklig senast?

Det var häromdagen när jag satt tillsammans med mor och min gode vän på en balkong 500 meter från Eiffeltornet och intog en härlig middag med vin och ädla ostar. Som pricken över i:et började Eiffeltornet blinka och glittra medan vi satt där och njöt av livet.

Vilket tv-program skäms du lite för att du kollar på?

De programmen har jag lagt av med. Tv får inte ta för mycket av min tid.

När tycker du att folk är riktigt pinsamma?

När de är omständliga i sina förklaringar och upprepar sig, börjar om från början och säger samma sak om och om igen.

Vilken är din favoritpryl?

Det börjar faktiskt bli min iPhone 5, min första iPhone ever.

När grät du senast?

I går under middagen när din fru Lena berättade om när hennes pappa dog.

Vilken är din främsta levnadsregel?

Det börjar bli att ta tillvara på livet, njuta av livet och bry sig om varandra. Som Andrew Marwell skrev: "The grave's a fine and private place, but none I think do there embrace".

Tack för samtalet Aino, vi är ju syskon och känner varandra väldigt bra. Ändå bjöd du på några överraskningar. Vilka de är får läsaren gissa sig till.

Nätverkets matpatrull

Genom släktens aktiva spaning fick Nätverkets matpatrull nys om att det finns en ost som heter Hermelín. Det är en tjeckisk, opressad, lagrad ost som liknar camembert och har ett skal av mögel. Osten härrör från Sedlčany i centrala Bohemien. Osten säljs i hela Tjeckien, på restauranger ofta saltad, friterad eller grillad.

Nätverkets matpatrull kunde naturligtvis inte avstå från att testa denna raritet och flög därför ner till Tjeckien för att under fem dagar ägna oss åt ostfrosserier. För att dagarna inte skulle bli alltför enahanda tog matpatrullen med sig ytterligare fem provsmakare. Som av en händelse fick vi också med oss var sin golfbag.

Som framgår av bilden nedan bestod första dagens matsedel av friterad Hermelín, Maslom och Omáčka. Vi valde naturligtvis den förstnämnda, som serverades tillsammans med ett salladsblad och en körsbärstomat. Det var med spänning vi gav oss på denna läckerbit, samtidigt som vi insåg att detta skulle bli vår spis de när-

maste dagarna. En viss skräck spred sig bland matpatrullens medlemmar. 120 gram friterad ost är inte så lite. Efter de första tuggorna kände vi oss ganska mätta och då var det ändå 80 gram kvar. Mäktigt. Av naturliga skäl serverades tjeckiskt öl på hotellet, vilket i detta sammanhang får sägas vara vår räddning. Osten smakade absolut ingenting. Mot salladsbladet och körsbärstomaten ska dock ingen kritik falla.

Ölen däremot föll matpatrullen i smaken, så om någon känner till ett öl som heter Hermelín får ni gärna meddela oss!

The Search® Mera Peak Expedition 2014

Text: Fredrik Hermelin

Den första gången jag planerade en expedition var på senhösten 1999. Jag var inspirerad av Göran Kropps bok 8000+. Göran var den tidens största svenska äventyrare. Hans passion för Himalaya, Nepal och att utmana sig själv tilltalade mig och jag drömde om att också bestiga ett berg och utmana mig själv.

Jag tog fram broschyrer och kartor och valet föll på Mera Peak. Världens högsta trekking topp, vilket betyder att man kan gå hela vägen till toppen utan teknisk utrustning eller klättring. Kartan visade Mera Peak 6 476 meter över havet.

Det skulle kräva mycket av mig och jag var inte redo för en sådan utmaning. Så den första expeditionen gick i stället på våren 2000 till Afrika och Mt. Kilimanjaro. Detta var dock början på vad som blivit en livspassion och filosofin kring The Search®. Att vandra i berg och uppleva natur, kultur och människor.

Nu, 13 år senare har dock blivit dags att återvända till där det hela började. Mera Peak foldern ligger på bordet och nu ska jag slutföra planerna som jag en gång påbörjat. Den 15 mars 2014 beger jag mig iväg för att under 21 dagar vandra upp i Hinkudalen till Mera La glaciären och försöka ta mig vidare upp till toppen. 6 476 meter över havet.

Min expeditionsplan:

Jag leder en grupp på max 15 deltagare varav 9 är bekräftade vid publicering av denna artikel.

Vid ankomst till Katmandu kommer vi under två dagar förbereda vår utrustning. Vi ser också till att vi har vårt lokala team av Sherpas, kockar och guider. Vi går igenom vår säkerhetsutrustning som t.ex. klätterhjälm, isyxor, rep och syrgas. Vi får våra tillstånd och avslutar förberedelserna med att besöka en lokal Gompa (Tempel) där vi ber om välsignelse för vår resa och utmaning enl. nepalesisk sed.

Vi flyger med det lokala flygbolaget Yeti Airlines till byn Lukla på 2 850 meters höjd och påbörjar därifrån vår vandring upp till Hinkudalen.

På våren blommar Rhododendronbuskarna och det är mycket vatten i floderna som forsar nedför de branta sluttningarna. Vädret är oftast fint på våren och vandringen omgärdas av berg som Mt Everest, Manaslu, Cho Oyo, Kangchenjunga alla över 8000 meter.

Det är 13 dagar i sakta tempo till vårt basläger på 5 650 meter. Vid Mera La glaciären.

Dag 14 och 15

Efter frukost i baslägret tar vi på oss stegjärn och knyter in oss i replag fem och fem. Vi packar bara det nödvändigaste och våra varmaste kläder, sedan beger vi oss upp på glaciären till vårt "High Camp" på ca 6 200 meter. Här äter vi så mycket vi orkar innan vi lägger oss i tälten för att vila. Vi planerar att kliva upp vid midnatt för att börja den sista vandringen mot toppen.

I nattens mörker, upplyst i bästa fall av miljoner stjärnor och en klar måne sätter vi på pannlamporna och knyter återigen in oss i replagen. Stegjärnen biter ordentligt tag i snön och vi är redo för topptur. Vårt tempo går sakta, steg för steg genom natten, timme efter timme. Men när solen börjar färga himlen rosa och de snöklädda topparna börjar lysa gyllene gula är det inte långt kvar.

Den sista biten upp till Mera Peak i soluppgång. Om vi har turen, vädret, orken och viljan lyckas vi nå vårt mål. Här sätter vi ner Hermelins släktvapen och försöker njuta ögonblicket innan det är dags att tryggt och sakta återvända ner mot Lukla och Katmandu.

Vill du följa med?

Drömmer du om att få följa med på detta äventyr och försöka nå toppen på Mera Peak har du nu möjlighet att göra så. Denna expedition är fortfarande öppen för att fylla de sista platserna och priset är 37 000 Sek inklusive allt förutom visum, drycker, hyra av viss utrustning och din egen reseförsäkring.

Hör av dig till fredrik@the-search.se

Om du vill boka plats på nästa års klart största reseupplevelse. Vill du följa förberedelserna hittar Ni The Search Äventyr & Expeditioner på Facebook

Sökandet fortsätter...

Föreningens ekonomi

Skattmästare Olof Hermelin redogör för fondernas utveckling och utdelade stipendier

Siffror i tusental kronor (tkr)	Jan-apr 2013	2012	2011	2010	2009
Släktföreningen	5 935	5 632	5 148	5 672	5 347
Victor Hermelins minne	8 438	8 010	7 355	7 742	7 468
Ebba Sophia Ribbings minnesfond	1 951	1 862	1 764	1 822	1 699
Lena Robertsdotters fond	2 886	2 710	2 438	2 743	2 374
Totalt	19 210	18 214	16 705	17 979	16 888
Värdeförändring för perioden	5%	9%	-7%	6%	23%

Fonderna

Den samlade förmögenheten i släktföreningens fonder ökade under 2012 med cirka 9 procent netto, dvs efter avdrag för kostnader och skatter. Justerat för dessa kostnader och skatter var värdeökningen cirka 11 procent under året. Utvecklingen har fortsatt vara positiv hittills under 2013, med en uppgång på netto drygt 5 procent. Praktiskt taget alla placeringar utom ren likviditet har varit i svenska aktier eller räntepapper.

Stipendier

Antalet ansökningar uppgick denna termin till åtta personer, som alla har tilldelats 9 000 kronor vardera, totalt 72 000 kronor. De är följande:

Anna Hermelin-Fjordmark, dotter till Tomas och Maria Hermelin-Fjordmark (Österbyggen), Stockholms universitet

Charlotte Nilsson, dotter till Cecilia och Göran Nilsson, (Thorsvi, Ernst, Olof), Lunds universitet

Daniel Lange, son till Christina och Dirk Lange (Åsby, David, David), Luleå tekniska universitet

Ebba Welin-Berger, dotter till Charlotte och Guy Welin-Berger (Gripenberg), Umeå universitet

Florian Lange, son till Christina och Dirk Lange (Åsby, David, David), Elmshorn (Tyskland)

Johanna Wadstein, dotter till Ebba och Magnus Wadstein (Thorsvi, Robert, Karl), Lunds universitet

Sebastian, son till Otto och Eva (Thorsvi, Robert, Jan), KTH

Moa, dotter till Klas och Lillebil (Thorsvi, Torsten), Sahlgrenska sjukhuset, Göteborg

Vill du söka stipendium?

Är du 18-28 år och bedriver akademiska studier kan du få stipendier från oss i upp till fem år. Med nuvarande nivå ger det ett tillskott till studiekassan på upp till 90 000 kronor.

Ansökan skickas till styrelsens ordförande senast 1 mars för vårterminen och 1 oktober för höstterminen. Bifoga studieintyg från skolan, bank- eller postgiro samt e-postadress.

Nätverket följer upp våra stipendiater. Vi kan rapportera att Gunilla Atmer fick ett stipendium om 750 kronor ur Viktor Hermelins minne år 1975 samt att hon såg ut så här vid släktmötet 2001.

Om Hermelinska Nätverket

Hermelinska Nätverket ges ut av Hermelinska släktföreningen. Tidningen kommer ut två gånger per år och skickas till alla aktiva medlemmar i Sverige och utomlands.

Redaktör

Jenny Hermelin
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Tryck

Centraltryckeriet, Linköping

Omslagsbild

Vår animaliske namne.

Släktföreningens styrelse

Johan Hermelin, ordförande
johan@hermelin.com,
070-699 14 10

Fredrik I:son Hermelin, vice ordförande, fredrik@hermelin.st,
070-471 46 65

Olof Hermelin, skattmästare
olof.hermelin@comhem.se,
08-30 06 15

Hanna Jessing, sekreterare
hanna@jessing.nu,
08-755 05 33

Fredrik Hermelin, klubbmästare
fredrik@outdoortravel.se,
0708-56 18 38

Jenny Hermelin, redaktör
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Jan Hermelin, ledamot
jan@hermelin.com,
08-644 36 38

Kontakt- och kontouppgifter

Adress: Nytorpsvägen 30,
191 35 Sollentuna
Plusgiro: 151816-6
Bankgiro: 5273-3789
Organisationsnummer:
802001-4265

